Alexandru Agache este Rigoletto!

(Costin Popa – 14 februarie 2009)

Mulţi neîncrezători nu au onorat spectacolul bucureştean cu Rigoletto în care a evoluat renumitul bariton român Alexandru Agache. Neîncrezători în stadiul actual al formei artistului care, îndreptat în acest moment al carierei mai mult către roluri veriste, n-ar mai fi putut – gândeau ei – să abordeze partituri verdiene „de linie". Socoteală greşită! Cei care au umplut până la refuz sala Operei Naţionale au fost satisfăcuţi. Dovadă aplauzele, ovaţiile! Şi pe bună dreptate.

O carieră de maximă strălucire are în spate baritonul nostru şi acest lucru se vede. Glasul impresionează de la primul sunet emis şi stabileşte autoritar „stăpânul" spectacolului. Cu somptuozitate sonoră, cu penetranţă şi autoritate. Impunător. Cu omogenitate monolitică pe întregul registru al vocii. Cu ştiinţă a plasării accentelor pe frază, a redării ponderii cuvântului. Personajul său pare dăltuit în granit şi confesiunile cu Gilda au o anume duritate. Rivalitatea cu Ducele şi curtenii este înfăţişată cu forţă interioară, cu neşteptată superioritate venind din partea unui vasal neimportant, un bufon. Aici stă măreţia lui morală. Chiar ruga fierbinte din aria **Cortigiani** poartă această patină. Ura îi respiră prin toţi porii dar suportă demn înjosirile, nu are de ales. Ca nuanţări vocale l-am considerat puţin arid dar, în finalul operei, un profund umanism a răzbătut prin cântul său, glasul s-a mlădiat tulburător la apropierea morţii fiicei adorate. Emoţie maximă pentru un erou înfrânt.

Sigur că pete în soare se pot găsi. Acum, soluţiile consolidante de tehnică vocală merg spre emisii „nazale" care nu plac. Ici-colo mai scapă câte un sunet intonat aproximativ, nota de Sol acut ce încheie monologul este perfectibilă dar, dacă vorbim de registrul înalt, Sol-ul ariei **Cortigiani**, La bemol-ul duetului **Sì, vendetta** şi finalul operei (Sol - La bemol atins) sunt fără reproş.

Gilda a fost Mihaela Stanciu care şi-a expus minunatul său glas liric, rotund şi consistent, cu experienţa pe care i-o conferă lungile prestaţii în rol. Probabil că registrul supra-acut nu-i mai este la îndemână, aşa încât a renunţat la Mi bemol-ul final al duetului cu Rigoletto din actul al III-lea. Foarte bine, am acceptat, nota nu e scrisă de Verdi şi sacrificiul este meritat, mai ales că, până atunci, frazarea a fost foarte bine arcuită şi frumos condusă. De ce să rişte? Mai înainte, vocaliza înaltă, în staccato, a ariei **Caro nome** a suferit dar îmi exprim convingerea că a fost o chestiune de moment, de concentrare. Registrul său acut este valabil, dovadă Re bemol-ul final al duetului cu Ducele, bine „prins", însă... solo. La acea culminaţie, cel care s-a ferit de periculoasa notă a fost tenorul, deşi este un campion al ţesăturii de deasupra portativului.

Într-adevăr, în celelalte pagini, Robert Nagy a demonstrat că şi-a conservat siguranţa acutelor, de care însă a profitat într-o manieră întrucâtva învechită, forţând lungimea lor şi... stridenţele. Este

un cântăreţ stăpân pe rol, cu mare siguranţă în dezvoltarea lui, eficient actoriceşte, expansiv. Mânuirea frazelor verdiene se face totuşi, în mare măsură, cu monotonie de expresie.

Alte personaje importante în economia lucrării au fost interpretate în nota obişnuită, adică bine, de Horia Sandu (Sparafucile), Oana Andra (Maddalena) şi Mihnea Lamatic (Monterone).

Am fost destul de surprins de bagheta lui Adrian Morar, altădată ireproşabilă în anumite opusuri, în special veriste. Aici, tempii baladei **Questa o quella** mi s-au părut elongaţi, lipsind episodul de spumă şi supunând tenorul la eforturi de control al respiraţiei. Noroc că Robert Nagy stă bine şi la acest capitol. Mai problematice şi regretabile mi s-au părut decalajele între platou şi fosă, presărate în ultimul act, nu multe la număr dar suficiente pentru a deranja şi a strica echilibrul. Păcat!

Aşadar o serată cu plusuri şi minusuri, în care vedeta a fost Alexandru Agache. După actul al III-lea, la faţă de cortină, i-a fost înmânat Premiul MELOS pe anul 2008, acordat de Forumul Muzical Român. Încăodată, felicitări!